

בעזהש"ת

קונטרס

דַּעְרַה־אַלֶּט זײַךְ בְּרוּדֶער

עס איז מחזק א מענטש זיך צו דַּעְרַה־אַלֶּטן מיט אַ רײַנע
אַמוּנָה אינעם אײַבער־שֶׁטן טראַן די בײַטערע שׂווער־קײוּטן
וואס ער גײט דורך, און די לײַצנות וואס מען מאַכט פון אים,
ווייל צום סוף וועט אים זײַכער גוט זײן, און דַּעְמַאָלֶטס וועט
מען זעהן ווער עס לאַכט פון וועם

פאַרנעלערנט דורך

פְּבוֹד קְדוּשַׁת הַרֵב הַצַּדִּיק מוֹהְרַא"ש זי"ע

ליל ששי פְּרֶשֶׁת תּוֹלְדוֹת, תשע"ד

געבויעט אויף די ווערטער פון הייליגן רבין, אַדוֹנֵנוּ, מוֹרֵינוּ וְרַבֵּינוּ

רבי נחמן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און אויף די ווערטער פון זיין תלמיד, מוֹרֵינוּ הַגָּאון הַקְּדוֹשׁ

רבי נתן מברסלב, זכותו יגן עלינו

און עס איז צוזאמגעפלאכטן מיט פסוקים פון תורה, נביאים, כתובים, און מאמרים
פון די הייליגע ה"ל, פון גמרא און מדרשים און הייליגן זוהר.

ארויסגעגעבן בעזהש"ת
דורך חסדי בֵּרֶסְלָב - קרית יואל יצ"ו

היכל הקודש קרית ברסלב ליבערטי
Heichal Hakodesh Kiryas Breslev
181 Huschke Road
Liberty NY 12747

היכל הקודש בארא פארק

Heichal Hakodesh
Boro Park
1011 41 Street
Brooklyn NY 11219
1-718-384-1652

היכל הקודש וויליאמסבורג

Heichal Hakodesh
Williamsburg
27 Skillman Street
Brooklyn NY 11205
1-718-384-1652

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Premishlan Way.
Monroe NY 10950
1-845-243-0563

היכל הקודש קרית יואל

Heichal Hakodesh
Kiryas Joel
8 Hayes Ct.
Monroe NY 10950
1-845-467-5299

היכל הקודש מואנסי

Heichal Hakodesh
Monsey
32 Dolson Road
Monsey NY 10952
1-347-733-7551

היכל הקודש ברסלב

בלומינג גראוו
Heichal Hakodesh
Blooming Grove
24 Merriewold LN S
Monroe NY 10950
1-845-238-0804

נדפס ע"י קרן הדפסה היכל הקודש

181 Huschke Rd. Hurleyville, NY 12747
718-387-2691

www.BreslevCenter.com

צו הערן די הערליכע שיעורים
פונעם ראש ישיבה שליט"א רופט:

**חיווק פאר די
אידישע שטוב**

212-444-9169

**קול
ברסלב**

212-444-9191

דְּעֶרְהֵא לֵט זִיף בְּרוּדְעֶר

.א.

א וועג ארויס פון די צרות

אויף יעדן מענטש אין דער וועלט גייט אין זיין קורצע לעבן איבער פארשידענע שוועריקייטן וואס עס איז אים זייער שווער אָנצונעמען, אָבער אַמאל גייט אַריבער אויף איינעם אַזויפיל צרות אַז ער שפּירט אַז עס איז שוין דערנאָך, די צרות נעמען מיך ארום פון אַלע זייטן אַז איך ווייס שוין נישט וואס צו טוהן, איך בין שוין אַזוי שטאַרק אַראָפּגעפּאַלן אַז איך זעה שוין נישט קיין שום וועג אַרויס, איך שפּיר אַז איך וועל שוין

דַּעְרַהאַלְט זײַךְ בְּרוֹדער

פון דעם קיינמאל נישט אַרויסגיין, אײַך האב שוין נישט
 קיין פּאָקנאָה, קומט דער הייליגער רבֿי און זאָגט: װאָס
 איז מיט דיר? "עס איז נישטא אַזאַ זאַך אַז עס איז שוין
 דערנאָך און עס איז שוין נישט דא אַ װעג אַרױס!" מַען
 קען זײַך שטענדיג אַרױסזעהן פון אַלע צרות און פונעם
 מִדַּת הַדִּין װאָס האט זײַך אַזױ געשטאַרקט, און װאָס
 איז טאַקע די עצה? ! זאָגט דער הייליגער רבֿי (לקוטי
 מוֹהַר"ן חלק א, סימן עו): דו זאַלסט אָנהײבן גיין אױף אַ
 װעג פון ליבשאַפֿט, אָנהײבן צו טוהן חסד מיט אײַדן,
 און מַחֲיָה זײַן און אױפֿלעבן אַנדערע אײַדן, דאָס װעט
 דײַך צוריק ברענגען זײַן מַח, און דו װעסט קענען
 אַרױסגיין פון זײַנע צרות, און אַלעס װעט זײַך
 אײַבערדרייען צום גוטן.

דַּעְרַהאַלֶט זײַךְ בְּרוּדער

בײַן אײַךְ שױן דַּעַרנאַךְ ! ?

מיט דעם טײַטשׂט דער הייליגער רבֿי דעם פֿסוק (בראשית כב, א): ״וַיְהִי אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וְהָאֱלֹקִים נֹסֶה אֶת אַבְרָהָם; ״וַיְהִי״ - ״ווען אַ מענטש האט צער (עײַן מגילה דף י ע״ב), און ער שפּירט בײַ זײַךְ ״אַחֲרֵי הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה״ - עס איז שױן דַּעַרנאַךְ, אײַךְ בײַן שױן אַ פֿאַרפֿאַלענער חס ושלום; ״וְהָאֱלֹקִים נֹסֶה״ - אַז דו ווילסט אויפֿהייבן דעם מידת הדין און זײַךְ ארויסזעהן פון די צרות, וואס איז די עצה? ״אֶת אַבְרָהָם״ - דו זאלסט גיין מיט די מידה פון אַבְרָהָם, וואס ער איז שטענדיג געגאנגען מיט ליבשאפט און מיט חסד, די זעלבע זאך זאלסטו אויך נאר טוהן חסד מיט אַנדערע אידן, דורכדעם וועסטו אויפֿהייבן דעם מידת הדין, און אלעס וועט דיר לייכטער ווערן.

אַ גוּט וואָרט פֿאַר אַ צווייטן

דַּעֲרִיבַעַר אִיז דִּי גֶרַעסְטַע זאַף צו טוהן חֶסֶד מִיט אַ צווייטן אִיד און אים אַרױס־הַעֲלֶפֶן מִיט וואס מֶען קֶען, זאַגן אַ גוּט וואָרט פֿאַר אַ צווייטן, מְחַזֵּק זײַן און הַעֲלֶפֶן אַ בָּחוּר, הַעֲלֶפֶן אַ אִינגער־מאַן אָדער אַ פֿרוי, דאַס אִיז דִּי גֶרַעסְטַע זאַף וואס מֶען קֶען טוהן אויף דַּעַר וועלט.

פֿאַרוואס פֿלוצ־לינג בישטענע?

ווי פֿאַקאַנט האט דַּעַר הייליגער רַבִּי מְרַדְכִי נאַדבֿורְנַעַר זְכוּתוֹ יָגֵן עֲלֵינוּ זִיף אַרִיבַע־רָגַע צוִיגן אויף דִּי עֲלֻט־עֶרַע יֶאָרן קײַן בִּישְׁטֶענַע, דאַס אַרִיבַע־רָצִיעַן אִיז גַּעווען פֿליצ־לונג פֿון אַיִן מִינוּט אויפֿן צווייטן, עס אִיז דאַ פֿאַרשִׁדַענַע טַעמִים דַּערויף, רוב טַעמִים ווייסט מֶען בְּכֻלָּל נִשְׁט, אָבַעַר אַיִנַע פֿון דִּי שְׁטאַרְקַע טַעמִים אִיז גַּעווען, ווייל דַּאָרְטן אִיז גַּעווען אַ גְרוֹיסַעַר טְרַעַין סְטַעִישְׁאַן וואו עס פֿלַעגן שְׁטַענְדִּיג קוּמַען אַסאַף

דערהאלט זיך ברודער

אורחים, און דער הייליגער רבי מרדכי האט געוואלט טוהן חסד און גלייכצייטיג מוזקה זיין דעם עולם מיט חסד, דעריבער האט ער זיך דארט באזעצט, ווייל אים איז געגאנגען אין לעבן צו העלפן אידן, ווי מיר קענען זיך דאס אויך איבערצייגן פון די פאלגענדע מעשה:

וויכטיגער פונעם שבת הגדול דרשה

איינמאל האט דער הייליגער רבי מרדכי'לע געשיקט א שליח צום הייליגן ליסקער רב בעל אף פרי תבואה זכותו יגן עלינו, ער זאל אים איבערגעבן דאס פאלגענדע: דער מחבר זאגט אנפאנג הלכות פסח (אורח חיים סימן תכט): שואלין בהלכות פסח... שלשים יום - מען לערנט די הלכות פון פסח דרייסיג טעג פארן יום טוב פסח. זאגט אויך דעם דער רמ"א: ומנהג לקנות חטים - מען פירט זיך צו קויפן ווייץ צו קענען פארטיילן פאר די ארעמעלייט זיי זאלן האבן מצות

דַּעְרַהאַלְט זײַן בְּרוּדער

ח

אויף פֿסח. פֿרעגט מֶרדכי'לע: געווענטליך לייגט די רמ"א צו אויף וואס דער מחבר האט געזאגט פֿריער, אָבער דא האט נישט קיין שייכות די מנהג וואס דער רמ"א זאגט צו העלפן אָרעמעלייט אויף פֿסח, מיט דעם וואס דער מחבר זאגט מען זאל לערנען הלכות פֿסח? ! נאר מֶרדכי'לע זאגט, אז די רמ"א קומט אונז לערנען אז "די וויכטיגסטע זאך פֿאר מען לערנט הלכות פֿסח איז צו אינזינען האבן אז אלע אַרימעלייט זאלן האבן גענוג עסן אויף פֿסח", ווייל וואס האסטו פון דיין גאנצע שבת הגדול דרשה אויב די אַרימעלייט האבן נישט צום עסן.

א ווארט פון א צדיק

דער הייליגער רבי הערשליער ליסקער הערנדיג דאס האט צו זיך געטראכט: פֿארוואס האט דער הייליגער רבי מֶרדכי מיר דאס געשיקט זאגן? עפֿעס

דערהאלט זיך ברודער

וויל עך דאך מיר מרמז זיין, אבער עך האט נאכנישט געקענט אויפקומען וואס עך וויל.

מצות פאר די גאנצע שטאט

דארטן אין די שטאט ליסקע איז געווען איינגעפירט אז יעדער האט זיך אליין איינגעקויפט די מעהל לויט די געברויך פון זיין משפחה, און דאס האט עך געברענגט צום מצה בעקעריי, און קהל האט דאס געקנעטן און געבאקן, און ווי נאר מען האט געענדיגט אפבאקן די מצות פארן גאנצן שטאט האט מען פארמאכט די בעקעריי.

יעצט פארשטייט עך שוין...

ויהי היום, איז דארט געווען אן אלמנה מיט אסאך קינדער וואס זי האט נעבעך נישט געהאט קיין געלט צו קענען איינקויפן מעהל פאר פסח, אבער ממש די

דערהאלט זיך ברודער

י

לעצטע מינוט האט איר דער אייבערשטער געהאלפן
בדרך גס און זי האט זיך פארשאפט אביסל מעהל,
גלייך איז זי געלאפן צו די בעקערי מען זאל עס איר
באקן, אבער צו איר מזל האט מען שוין פונקט געהאט
פארמאכט די בעקעריי, און דער ראש הקהל שרייט איר
אן מיט עזות און חוצפה: אנטשולדיגט, דאס באקן איז
שוין געענדיגט! מען קען אייך נישט העלפן, עס איז
שוין פארמאכט...! צופראכענערהייט איז זי געקומען
וויינען פארן רב דער הייליגער רבי הערשל'ער ליסקער
מען זאל איר נאך אפבאקן די מצות, קודם האט ער
געטראכט, עס איז דאך נישט מער ווי גערעכט: יעצט
ערב פסח ווען מען האט שוין אלעס געפערטיגט און
עס איז שוין פארמאכט די בעקערי האט זי זיך
דערמאנט צו קומען? ווילאנג נאך דארף מען האלטן
אפען די בעקעריי? ! נאכדעם האט ער אריינגעטראכט,
און עס האט אים אנגעפאנגען צו קלינגען די ווערטער

דערהאלט זיך ברודער

וואס דער הייליגער רבי מרדכי'לע האט אים געשיקט זאגן, "אנשטאט די שבת הגדול דרשה דארפט איר ענדערש אינזינען האבן אז יעדער זאל האבן מצות אויף פסח", אפער האט ער טאקע דאס געמיינט...! ער האט גלייך אנגעדרייט דעם ראש הקהל מיט די גאנצע קהילה אז מען זאל צוריק עפענען די בעקעריי און אנהייצן דעם אויוון, און מען האט איינגעקנעטן פרישע טייג, אזוי אז די אלמנה זאל האבן פיינע מצות אויף יום טוב.

די גרעסטע צדקה

זעהט מען פון דעם אז די גרעסטע זאך אויף דער וועלט איז צו טוהן חסד מיט אידן, און איך זאג שטענדיג אז די גרעסטע צדקה איז צו געבן צו עסן פאר אידן, ווייל ביי יעדע צדקה קען מען אויספאפן, א פשוטער שווינדלער קומט און דערציילט א

דְּעֵרֵה אֱלֹט זִיף בְּרוּדֵעֵר

שְׂרַעֲקֵעֵדִיגֵעַ מַעֲשֵׂה אַז זַיִן ווִיב און קִינְדֵעֵר הָאָבֶן
 יַעֲנֵעַ מַעֲשֵׂה רַחֲמָנָא לְצֻלָן... און אִידֵן ווערן
 אויפֿגֵעֵשוּיִדֵעֵרֵט און גֵעֲבֵן גְּלִיףֿ שְׂיִינֵעַ סְכוּמִים!
 בְּשַׁעַת דֵי גֵאנְצֵעַ מַעֲשֵׂה הַיִּיבֵט זִיף נִישְׁט אָן, עֵר הָאָט
 נָאָר גֵעֵטְרָאפֿן אַ גוֹטֵעַ וועג ווי אַזוֹי אויפֿצוֹהֵיטְעֵרֵן דֵי
 גֵעֲפִילֵן פֿון מַעֲנֻטְשֵׁן און קֵעֲנֵעֵן אַרוֹיסֵנָאָרֵן וואס מֵער
 גֵעֲלֵט, וואס בְּאַמֵּת טָאָר אַ אִיד בְּכֻלָּל נִישְׁט אַזוֹי רֵעֵדֵן,
 דֵי מִשְׁנֵה זָאָגֵט (פֿאַה פֿרָק ח, מִשְׁנֵה ט): אַז אַיִנֵעֵר מֵאָכֵט
 זִיף הוֹנְקֵעֵדִיג אָדֵעֵר בְּלִינְד וועט עֵר נִישְׁט שְׂטָאָרְבֵן בִּיז
 עֵר וועט נֵעֲבֵעֵף ווערן הוֹנְקֵעֵדִיג אָדֵעֵר בְּלִינְד. מַעֲנֻטְשֵׁן
 הָאָבֶן נִישְׁט קִיִּין שְׂכָל און פֿאַרְקוּיפֿן רַחֲמָנָא לְצֻלָן דֵי
 ווִיב מִיט דֵי קִינְדֵעֵר אַבִי זַיִן זָאלֵן מֵאָכֵן גֵעֲלֵט; אָפֿעֵר
 אַז מֵעֵן גֵעֵט צו עָסֵן פֿאַר אִידֵן דֵאָרף מֵעֵן נִישְׁט מוֹרָא
 הָאָבֶן פֿון שְׂוִינְדֵלְעֵרֵס, אַזוֹי ווי חַז"ל זָאָגֵן (בְּבֵא בְּתָרֵא דֵף
 ט ע"א): אִיִן בּוֹדֵקִין לְמִזּוֹנוֹת - בִּי עָסֵן דֵאָרף מֵעֵן
 קִיִּינְמָאל נִישְׁט נֵאָכְקוּקֵן פֿאַר וועם מֵעֵן גֵעֵט; ווִייל אַז

יעֲנַעַר איז הונגערײַג װעט ער קענען עסן, און דו האָסט
 מַחִיָּה גענוען אַ אַיד, און אַז ער דאַרף נאָך, זאל ער
 געזונטערהײט עסן נאָך, ביז ער װעט װערן זאַט, אָפּער
 אַײַנמאַל אַז ער איז נישט הונגערײַג קענען ער נישט עסן
 מער... ¹, דערפֿאַר איז די העכסטע צדקה און די
 גרעסטע חסד צו געבן עסן פֿאַר אַרײַמעלייט.

¹ ברוך השם אז איך האב זוכה געווען אויפצושטעלן אינעם
 ברוסלבוין שטאט יבנאל א בית התבשיל "אהל אברהם",
 וואו יעדער מענטש קען קומען עסן, עס ווערט סערווירט
 א גאנצן טאג הונדערטער פארצײעס, פאר יעדן איינעם אן
 קײן אונטערשייד אָרעם צו רײך, גענצליך אומזיסט, מען
 דאַרף נאַר מאַכן אַ בְּרָכָה און בענטשן אזוי ווי עס איז
 געווען ביי אברהם אבינו, און איך האלט אז אין דעם זכות
 האט מיר דער אייבערשטער געשאנקען דאס לעבן.

דַּעְרַה־אַלְט זײַךְ בְּרוּדֶער

ווי אזוי קען איך שטענדיג זיין פֿרייליך ? !

מיט דעם קען מען טייטשן (פראשית כה, יט) : וְאַלְהַ תוֹלְדוֹת יִצְחָק בֶּן אַבְרָהָם, אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק. 'יִצְחָק' איז אַ לְשׁוֹן פֿון שְׂמֵחָה (עײן פֿראשית כא, ו), אַז אַ מענטש איז פֿרייליך, נישט קיין חילוק וואס עס זאל נאר נישט דורכגיין אויף אים קען ער זיך שטענדיג דַּעְרַה־אַלְטן, אָבער ווי אזוי קען מען שטענדיג זיין פֿרייליך ? ! "בֶּן אַבְרָהָם" - אַז מען גייט זיך אום נאר מיט ליבשאפט צו יעדע מענטש, און מען טוט נאר חסד פאר מענטשן אזוי ווי אַבְרָהָם אָבינו האט געטוהן, דעמאלטס ווערט מען שטענדיג זיין פֿרייליך און מען פארלירט זיך נישט אפילו אין די שווערסטע מצבים ; און עס גייט נאך ווייטער "אַבְרָהָם הוֹלִיד אֶת יִצְחָק" - דער וואס גייט נאר מיט ליבשאפט און מיט חסד, ברענגט ער אריין אַ פֿרייליכקייט אויף דער גאנצער

וועלט, און ער שטופט אַוועק דעם מַדַּת הַדִּין וואס דאס איז עַצְבוֹת און טְרוֹיעַרִיגְקײַט פֿון אַלע אַנדערע מַענטשן, און ער ווייזט פֿאַר יעדן ווי אַזוי דער בַּאַשעפֿער וועט אים נאָך אַרױסנעמען פֿון זײַן בײַטערע צָרָה.

עַר וועט האָבן אַ רפּואַה שְׁלִימָה !

ווי בַּאַקאַנט דערצײלֵט מֶען אויף אַסאַך צַדִּיקִים, אַז מֶען איז געקומען צו זײ מיט אַ בְּהֵלָה מִזְכִּיר זײַן אַ חוֹלָה מְסוּכָּן וואס דער דאַקטער האט שוין אָפּגעזאַגט זײַן לעבן, און מֶען קען שוין גאַרנישט טוהן, האט דער צַדִּיק געזאַגט: דער דאַקטער זאַגט טאַקע אַז עס איז שוין דערנאָך, אָבער ווער איז ער אַינגאַנאַצן ? ! איך זאַג אַז עס איז דא אַ בּוֹרָא כּל עוֹלָמִים אַ כּל יְכוּל, וואס ער קען אַלעס, און דער קראַנקער וועט האָבן אַ רפּואַה

דְּעֵרָה אֲלֵט זִיךְ בְּרוּדֵער

שְׁלִימָה... ! וְכִיךְ הָנָה, דְּעֵר חוֹלָה הָאֵט גְּעָהאַט אַ רַפּוּאָה
שְׁלִימָה.

ב.

שְׁטוּפּ נִישְׁט אַרױף דְּעם אַייִבער־שְׁטן

אַבְרָהָם אָבִינוּ אִיז גְּעווען דְּעֵר עֶרֶשְׁטֵער אִיד וואָס
הָאָט אַנְעֶרְקֶענֶט דְּעם אַייִבער־שְׁטן, און אִים
אַרײַנגעִבְרֶענֶגט דָא אױף דִי וועלֶט, ווייל בִּיז אַבְרָהָם
אָבִינוּ הָאָט דְּעֵר אַייִבער־שְׁטֵער גְּעֵהִיִסֶן נָאָר "אַלְקִי
הַשָּׁמַיִם" - דְּעֵר בַּאֲשַׁעֶפֶּער פּוֹן הַיָּמָל, יַעֲדֵער הָאָט
גְּעוואָסֶט אַז דְּעֵר אַייִבער־שְׁטֵער אִיז גָאָר גָאָר הױַעֶף
אִין הַיָּמָל, אִיז גְּעקוּמֶען אַבְרָהָם אָבִינוּ און
אױסְגַעלְעֶרנט יַעֲדֶן אַיינעם: "דִאָרְפֶסט נִישְׁט אַרױף
שְׁטוּפֶן דְּעם אַייִבער־שְׁטן עֶרְגֶעץ וואו אױבֶן, ווייל דְּעֵר
אַייִבער־שְׁטֵער אִיז דָא אונטֶן"! דָאָס אִיז גְּעווען דִי
גאַנְצֶע עֲבוּדָה פּוֹן אַבְרָהָם אָבִינוּ אַז אַלֶע זאַלֶן רַעֲדֶן

דַּעֲרֵה אֱלֹט זִיף בְּרוּדֵדֵר

פּוֹנֵעַם אַיִבְעֶרֶשְׁטֶן, ווייל דער אַיִבְעֶרֶשְׁטֶער אִיז דא
(בְּרֵאשִׁית רַבָּה פְּרָשָׁה נט, ח; ספָּרִי עַל דְּבָרִים לב, י).

דַּעֲר בַּאֲשַׁעפֶּער אִיז מִיט דִּיר דא אונְטֶן

מֵעֲנֹטֶשֶׁן הָאבֵן אַ מוֹרָא'דיגן טָעוֹת זײ מײנען אַז דַּעֲר
אַיִבְעֶרֶשְׁטֶער בַּאֲהֵאֱלֹט זִיף עֲרָגֶעץ ווייט ווייט אִין
הֵימֶל, און פֿון דַּעם קוֹמֵט אַרױס אַז מָען לָאזט נאָך פֿון
בַּעטֶן דַּעם אַיִבְעֶרֶשְׁטֶן, מָען טֵראכֵט אַז סײַווי וועט
מײן תְּפִלָּה חס וְשָׁלוֹם נִישֵׁט אַנְקוֹמֵען צום אַיִבְעֶרֶשְׁטֶן,
וואס הָאב אִיף צו מִתְפַּלֵּל זײן, אַדַּעֲר אִיז דא אַזעלעכֶע
וואס שְׁרײַען זײער שְׁטאַרק בײם דאווענען כְּדִי זײער
קול זאל אַרױפֿגײן הוֹעֶפֶף הוֹעֶפֶף בײַזן הֵימֶל, אַזױ ווי
חז"ל זאָגן (פְּסָחִים דף צד ע"ב): פֿון די עָרֵד בײַז צום הֵימֶל
אִיז דא אַ וועג פֿון פּוֹנֵעַף הוֹנְדֶּערט יאַר; שְׁטעלֵט אַיִף
פֿאַר וויפֿיל מײל דאס אִיז, דַּעֲרִיבֶער שְׁרײַט עַר הוֹעֶפֶף
אַז זײן קול זאל אַרױף גײן... ! אָבֶער חז"ל זאָגן (בְּרֵאשִׁית

דְּעִרְהָאֵלֵט זִיף בְּרוּדְעֵר

כד ע"ב): אז איינער דאווענט הויפֿעך די שמונה עשרה
 האט ער ווייניג אמונה. ווייל דער באשעפער איז דא
 אונטן פונקט ווי אויבן, און די גאנצע בריאה וואס מיר
 זעהען אלעס איז איין שטיק אלקות, אויב אזוי
 פארוואס שטופסטו ארויף דעם באשעפער? ! אבער צו
 דעם דארף מען האבן א לויטערן מוח און א לויטערן
 מחשבה [און דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק
 א, סימן כא): ווילאנג מען האט נאכנישט קיין ריינעם
 מוח, דארף מען אסאך שרייען ביים דאווענען], אבער
 ווי אזוי באקומט מען א לויטערן מוח? זאגט דער
 הייליגער רבי (שם): מען דארף האבן ריינע אויגן נאר
 צו זעהן אלקות, ריינע אויערן נאר צו הערן אלקות, א
 ריינע נאז מען זאל נאר שפירן און אטעמען אלקות, און
 דער מויל זאל נאר רעדן אלקות, און אז מען געט גוט
 אכטונג אויף די אלע זיבן לעכטלעך וואס מען טראגט
 אויפן פנים - די מויל, די צוויי נאז לעכער, די צוויי

דַּעֲרֵה אֱלֹת זֵיךְ בְּרוּדְעֵר

אויפֿערן, מיט די צוויי אויגן, און מען רייניגט עס גוט אויס אז עס זאל זיין הייליג, דעמאלטס שיינט און לייכט די מוח זייער קלאר, און מען ווייסט אז דער אייבערשטער איז איבעראל "מלא כל הארץ כבודו", עס איז נישטא קיין שום חילוק אויבן צו אונטן.

אויפֿגעהערט מיט דורכפֿעלער און בושות

און ווי נאר א מענטש הייבט אן שפירן דעם אייבערשטן איז שוין זיין גאנצע לעבן אן אנדער סארט לעבן, ווייל אלע צרות און עגמת נפש איז נאר ווילאנג מען האט נישט קיין אמונה און בטחון, אזוי ווי דער בעל שם הקדוש האט אמאל געזאגט: ווי אזוי שטראפט מען א מענטש? אז מען נעמט פון אים צו די אמונה מיט די בטחון און דעמאלטס איז ער שוין סיי ווי א געשטראפטער! מען זאגט נאך פון צדיקים א רמז (עיינ בספר ברית אברהם להמגיד מזלאזשיץ פֿרשת בראשית), אז די

דַּעְרַהֲאֵלֵט זִיף בְּרוּדַעַר

תּוֹרָה הַקְדוּשָׁה הַיִּיבֵט זִיף אָן מִיט דִּי אוֹתִיּוֹת ב' ב' א' א' - בְּרֵאשִׁית בְּרֵא אֱלֹקִים אֶת, וּוּאס דָּאס אִיז דִּי רֵאשִׁי תִיבּוֹת פּוֹן דְּעַם פֿסוּק (תְּהִלִּים כה, ב): בְּרֵךְ בְּטַחְתִּי אֵל אֲבוֹשָׁה - אִין דִּיר בְּאַשְׁעַפֶּעַר הָאב אִיף מִיף פֿאַרזִיכְעֶרֶט און אִיף שְׁעַם זִיף נִישְׁט פּוֹן קִיִּנְעַם; דִּי תּוֹרָה לְעֶרְנֵט מִיט דְּעַם אוֹיס אַ מְעַנְטֵשׁ אַז דִּי עֶרְשְׁטַע זאַף זאַל עֶר ווִיסן אַז עֶר הָאט נָאר דְּעַם אִיבְּעֶרֶשְׁטֵן, וּוּאס דְּעַמְאֵלְטֵס הָאט עֶר זִיף נִישְׁט צו שְׁעַמְעֵן פּוֹן קִיִּנְעַם און פּוֹן קִיִּין שׁוּם זאַף נִישְׁט, און עֶר ווערֶט נִישְׁט צופֿאַלן און צופֿרֵאכֵן פּוֹן קִיִּין שׁוּם דוּרְכֿפֿאַל; ווִייל אַ מְעַנְטֵשׁ וּוּאס הָאט אַ שְׁטאַרְקֶע אַמוּנָה אִיז זִיין לְעַבֵּן אִינגאַנְצֵן אַן אַנְדֶּערַעַר סְאָרְט לְעַבֵּן (שִׁיחֹת הַרִ"ז סִימְנִים לב; נג; קב), עֶר לְעַבֵּט אַ רוּחַנִיּוֹת־דִּיגֶער לְעַבֵּן, אַ לְעַבֵּן וּוּאס מְעַן שְׁעַמֵט זִיף נִישְׁט פּוֹן קִיִּין מְעַנְטֵשֵׁן, און דָּאס אִיז גְּעוּוּעַן דִּי אַרְבֵּעַט פּוֹן אַכֿרֶהֶם אַכֿיִנו אַרִיִנְצופֿרֶעגֶנְען אַ קְלֵאַרַע אַמוּנָה.

ג.

די שווערסטע אַרבעט

אַבער די אַרבעט איז אים בכלל נישט אָנגעקומען
 אזוי גרינג, ווייל נמרוד האט אויפֿגעהעצט די גאַנצע
 וועלט אַקעגן דעם בורא פֿל עולם־ים, און אַברהם אַבינו
 האט געדאַרפט אַרומגיין און אויפֿקלערן דעם ביטערן
 טעות אין וואס מען לעבט, און אַריינברענגען די
 אַמת'ע אַמונה אינעם אייבערשטן ביי יעדן באַזונדער
 אין זיין טאג טעגליכן לעבן, וואס דאס איז אַ
 מורא־דיגע שווערע אַרבעט, אזוי ווי דער הייליגער רבי
 נתן זכותו יגן עלינו זאגט (ליקוטי הלכות בַּרפֿת השחר הַלכה
 ה, אות מו; חיי מוהר"ן סימן קצז): די שווערסטע אַרבעט איז
 צו טוישן אַ מענטש! ווייל ווען דו רעדסט מיט אַ
 מענטש וואס איז אַ בעל בַּחירה, און דו פֿלאַגסט דיך
 אויף אַלע מיני וועגן אַריינצולייגן אין אים די אַמונה,

דַּעְרָה אֲלֵט זײַ בְּרוּדער

ביז ער פֿאַרשטייט שוין ענדליך וואס דו ווילסט, און
 ער זעהט שוין אויף אז עס איז טאקע נאר דא איין
 באשעפער אויף דער וועלט, און נאר צו אים דארף מען
 זיך ווענדן, אָבער פֿלוצלינג טרעפט אים אָן אַ לִיך און
 מאַכט ליצנות פון די אַלע התחזקות, און דער מענטש
 מיט זיין קליינעם שוואַכן מוח ווערט שוין אינגאנצן
 איבערגעדרייט, און עס איז פֿערטיג מיט אַלע ווערטער
 וואס דו האסט אין אים אַריינגעבאַקן וואָן חַדָּשִׁים און
 יאָרן! ...

מיט ליצנות קען מען אַלעס פֿאַרשטעלן

ליידער איז די כּח פון ליצנות אזוי גרויס אז עס קען
 אַלעס פֿאַרשטעלן, אַזוי ווי מיר געפונען (שמות יג, יז):
 אז ווען די אידן זענען אַרויס פון מצרים האט זיי דער
 אייבערשטער גישט געפירט דורך די לאַנד פֿלישֶׁתִּים,
 כאַטשיג עס איז אַסאך אַ נענטערע וועג, ווייל זיי זענען

געווען ליצנים און מיט זייערע ליצנות וואלטן זיי אינגאנצן אפגעקילט די אידן (עײן עבודה זרה יט ע"א), זעהט מען פון דעם אז אפילו נאכדעם וואס משה רבינו האט באוויזן אזויפיל מורא'דיגע ניסים, די צען מכות פאר פרעה און די מצרים, געשפאלטן דעם ים פאר זיי, געגעבן צו עסן די מן, צו טרינקען פונעם באר, און ארומגענומען מיט די וואלקענעס, וואס איז אלעס געווען אויף אין זכות פון משה (תענית ט ע"א), פונדעסטוועגן האבן די פלשתים געקענט חוזק מאכן פון דעם, און מען וואלט אפגעלאזט משה רבינו.

גארנישט גערעדט - נאר א מאך מיט די הענט...

זאגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן קלג): מען קען ווייזן פאר א מענטש אזוי אפען אלקות ביז ער שפירט טאקע אז עס איז גארנישט דא נאר דער באשעפער אליין, "אין עוד מלבדו", און פלוצלינג

דַּעְרֵהֶאָלֵט זײַן בְּרוּדער

קומט אַ קליין הענטעלע און פֿאַרשטעלט די
 מורא־דיגע לעכטיקייט, און ער זעהט שוין גארנישט.
 וואס איז די קליינע הענטעלע? אז ווען ער גייט אַרויס
 אינדרויסן נאכדעם וואס ער האט געהערט אַזעלעכע
 אַפענע דיבורים פונעם אייבערשטן, פֿרעגט אים
 איינער: וואו ביסטו געווען? דאָרט און דאָרט! אזוי,
 דאָרט ביסטו געווען?! און ער געט אַ מאָך אַוועק מיט
 די האנט... ער האט אַפילו גארנישט געדארפֿט רעדן,
 און דער יונגערמאן אָדער בַּחור האט שוין חלשות
 הדעת און אַלעס איז צוריק פֿאַרלאָשן ביי אים, די אַלע
 וואונדערליכע ווערטער איז שוין ביי אים גארנישט
 ווערד, מיט דיין קליינע הענטעלע האסטו יענעם
 אומגליקליך געמאכט, ווייל יעצט איז ער צוריק
 געפֿאלן דאָרט ווי ער איז געווען פֿאַר דעם, און נאָך
 טיפֿער... און אויב איז נישט גענוג הייבט ער אַליין
 אויף נאָך אַן צו קריגן אויף דעם צדיק רחמנא לְצִלָּן!

פון וואו קומט דער גערוד? !

באַמט קען מען מיטן מענטשליכן שכל בשום אופן
 נישט פארשטיין ווי אזוי דאס קען זיין, און פארנוואס
 עס זאל אזוי זיין, און דאס איז ממש אַ חק ווי די פֿרה
 אַדומָה, וואס האט גערייניגט אלע טמאנע מענטשן
 און צו די זעלבע צייט טמא געמאכט אלע טהורע
 מענטשן וואס האבן זיך געפֿארעט דערמיט (במדבר יט,
 ז-י). די זעלבע אינטערעסאנטע זאך זעהט מען ליידער
 שטענדיג ביי א צדיק וואס פֿארעט זיך צו העלפֿן און
 רייניגן אידישע נשמות, דו ביסט געווען דורך און דורך
 טמא רחמנא לצלן און געזינקען אין שאול תחתית מיט
 אלע מיני פֿגמי הברית, ביז עס איז געקומען איינער
 וואס האט געהערט דיין ביטערע געשריי, און ער האט
 רחמנות געהאט אויף דיר און זיך אַראַפֿגעלאָזט אין
 דיין שמוץ, ביז ער האט דיך אַרויסגענומען,

דַּעְרֵה־אַלֵּט זײַךְ בְּרוּדֵער

אָפּגעוואָשן, אָנגעטוהן מיט שײנע קליידער, ווייל דער
 האט דיר אַרײַנגעגעבן שׂכָּל און אויסגעלערנט אַז מען
 טאר זײַךְ נישט פאַרלירן אַפֿילו אין די ערגסטע מצבים,
 און ער האט דײַךְ געוויזן אַז עס איז נאַכנישט עק וועלט,
 מען קען נאָך אַרויסגיין פון דעם פּלאַנטער, ביז עס איז
 דיר אַרײַן אין קאפּ, אָבער ווי עס פאַרשטייט זײַךְ דער
 וואס איז אַרײַן אין דײַן שמוץ [סוער] האט באַקומען
 אַ מוראַדיגן שְׁלֵעכְטע גערוד, און אַנשטאַט דו זאַלסט
 פאַרשטיין אַז די גאַנצע גערוד האט ער נאר פון דיר און
 דײַנס גלייכן, דרייט ער גאר איבער און נעמט זײַךְ
 פאַרפירן אַז דער ערליכער איד האט רחמנא לצלן אַ
 שְׁלֵעכְטע ריח, בְּשַׁעַת די גאַנצע שְׁלֵעכְטע גערוד איז
 דאָך פון דיר אַליין... ! קומט אויס אַז דאס איז אַ "חֶק"
 וואס מען קען נישט פאַרשטיין.

דַּעֲרַהֲאֵלֵט זײַ בְּרוּדַעַר

ווער לאַכט פון וועם ? !

אונדאי אז איינער דערשרעקט זיך נישט אזוי שנעל,
 און ער איז אן עקשן, הייבט ער אן איינצוזעהן דעם
 אַמֶת וואס ער באקומט ביי דעם ערליכן איד: קיין
 חומש האב איך קיינמאל נישט אויפגעמאכט, און
 יעצט מאך איך אויף דעם חומש יעדן טאג און אזוי בין
 איך ברוף השם מעביר סדרה יעדע וואך די פֿרֶשָה,
 שמחת תורה האב איך מיך טאקע אַמֶת־דיג וואס צו
 פֿרייען מיט די תורה ווייל איך האב ברוף השם מסים
 געווען די גאנצע תורה, איך האב נישט פארפעלט א
 וואך פון מעביר סדרה זיין; א משניות האב איך
 קיינמאל נישט אויפגעמאכט, און יעצט ברוף השם
 האב איך מסים געווען ששה סדרי משנה איין מאל און
 צוויי מאל וכו'; גמרא איז דאך אפגערעדט אז איך האב
 נישט געלערנט עס איז דאך שווער צו פארשטיין, און

דַּעְרָה אֲלֵט זִיף בְּרוּדַעַר

יַעֲצֹט אַ דאַנק דַּעם צַדִּיק הָאב אִיף גַּעלְעַרְנֵט אַ דִּף נָאָף
 אַ דִּף מִיט אַזאַ חֲשֶׁק בִּיז אִיף הָאב בְּרוּף הַשֵּׁם גַּעעַנְדִּיגְט
 שׁ״ס; יַעֲצֹט קֶען יַעֲדַעַר קוּמְעַן און מַאָכֵן לִיצְנוּת פּוֹן
 דַּעם, אָבַעַר עַר לֵאכֵט זִיף גוּט אוּיס פּוֹן זַיִ, עַר זַעהֵט
 דָּאָף קְלָאר וּוּאס עַר הָאט דָּא גַּעוּוִינְעַן, אַזוּי וּוִי דַּעַר
 מְדַרְשׁ זַאגְט (שְׁמוֹת רַבָּה פְּרָשָׁה נב, אוֹת ג): אוּיפֵן פֶּסוּק
 (מְשָׁלִי לֹא, כה): עוּז וְהִדָּר לְבוֹשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אַחֲרוֹן;
 אִימְתִי הַתּוֹרָה שׁוֹחֶקֶת? הֵנּוּי: לְיוֹם אַחֲרוֹן! בֵּיִם לַעֲצֹטֵן
 טָאג פּוֹן לַעֲבֹן וּוְעֵלֶן מִיר זִיף אִיבְּעַרְצִיִּיגֵן וּוְעַר עֵס
 לֵאכֵט פּוֹן וּוְעַם...! דַּעַר וּוּאס הָאט לִיצְנוּת גַּעמַאכֵט
 און אָפּגַעלֵאכֵט פּוֹנַעם אַמֶּת'עַן צַדִּיק און פּוֹן זַיִן דֶּרֶף
 הַלִּימוּד, אַדַּעַר עַר הָאט זִיף גַּעלְאָזֵט אִיבְּעַרְרַעֲדֵן פּוֹן דִּי
 לְצִים, גִּיט עַר נַעֲבַעַף אַוְועַק אִינגאַנְצֵן לִיִּדִיג, אִין זַיִן
 אַרֹן טְרַאגְט מְעַן נִישֶׁט מְעַר וּוִי אַ נְבִילָה... און וּוְעַר עֵס
 הָאט יָא גַּעהֵאט שְׁכַל צוּ פֶּאלְגֵן דַּעם צַדִּיק, עַר אִיז
 גַּעוּוִעַן אַן עַקְשָׁן און זִיף נִישֶׁט גַּעלְאָזֵט נֶאָרֵן, טְרַאגְט

דְּעִרְהָא לֵט זִיף בְּרוּדְעֵר

מָעַן יַעֲצֹט אַ גאַנְצֵע סְפָרִים שְׂאָפֵע וואס לִיגֵט דְּעֵרִין תַּנְ"ף, שְׁשֵׁה סְדְרֵי מִשְׁנָה, בְּבִלִי יְרוּשְׁלָמִי תּוֹסְפֶתָא, וְכוּ' וְכוּ', נִישְׁט אומזִיסֵט הָאט דְּעֵר הֵיילִיגֵער רַבִּי נִתָּן גְּעִזְאָגֵט (לִיקוּטֵי הַלְכוֹת רַבִּית הַלְכָה ה, אֹת א), אַז דְּעֵר גְּרַעסְטֵער חִידוּשׁ אויף דְּעֵר וועלֵט אִיז דִּי בְּחִירָה.

.ד.

לִיצְנוֹת נִישְׁט קִיין נִייע זאַף

דָּאס זַעהט מָעַן שׁוִין בִּי אַבְרָהָם אָבִינוּ אַז דִּי לְצִים פֿון יַעֲנֵעַם דוֹר הָאָבֶן גְּעפֶּעַרְלִיף לִיצְנוֹת גְּעמאַכֵט און גְּעִזְאָגֵט אַז שְׁרָה אִיז אויפֿגְעֶרֶאכֶטן גְּעוואָרן פֿון אַבִּימֶלֶךְ, נֶאכְדֵעַם וואס אַזויפֿיל יָאֵר אִיז זִי גְּעווען אַן עֶקְרָה און נִישְׁט גְּעהאַט קִיין קִינְדֵער און פֿונקט יַעֲצֹט ווען אַבִּימֶלֶךְ הָאט אִיר אַוועק גְּענוּמֵעַן אִיז זִי גְּעהאַלפֿן גְּעוואָרן, דְּעֵרִיבֵער הָאָבֶן זײ לִיצְנוֹת גְּעמאַכֵט אַז יִצְחָק אִיז נִישְׁט קִיין קִינְד פֿון אַבְרָהָם, דְּעֵרפֿאַר הָאט דְּעֵר

דַּעְרַהֲאֵלֵט זײַ בְּרוּדַעַר

אײַבֶּעַר־שִׁטְעַר אויסגַעמאַלן יִצְחָק'ס פֿנים עָס זאל
 אויסקוקן פּוּנְקֵט ווי אַבְרָהָם'ס פֿנים, און יַעֲדַעַר הָאָט
 גְּעמוּזַט מוֹדָה זײַן אַז אַבְרָהָם הָאָט גְּעבוּירן יִצְחָק
 (תּנַחמוּא תולדות א; וּבְרִשׁ"י).

די בּוֹשָׁה אַלײַן אַז מָעַן זאל אַרויסלֶאזן אַזאַ מײַאוס'ע
 זאך אויף אַ מְעַנְטֵשׁ אײַז שׁוֹיִן גְּענוג און נאך, אָבֶעַר אַזױ
 גײט עָס, פּוּן אײַביג אָן הָאָט מָעַן לײַצנוּת גְּעמאַכט פּוּן
 די גְּרוֹיִסע צְדִיקִים, אַזױ ווי מײַר גְּעפּוּנְען בײַ מִשָּׁה
 רַבִּינוּ, ווער אײַז נאך גְּעווען אַזױ גְּרוֹיס ווי מִשָּׁה רַבִּינוּ
 וואס הָאָט אַראָפּגְעבְּרַענְגֵט די תּוֹרָה אויף די וועלֵט,
 דאך הָאָט מָעַן לײַצנוּת גְּעמאַכט פּוּן אים, און אים
 גְּעפּרַעגֵט מײַט גְּעשְׁפּעט אויף זײַן מִשְׁפָּחָה נאָמֶען
 (שְׁמוֹת רַבָּה פְּרָשָׁה נב, ב): בֵּן עֶמְרָם וּוְעַט דָּען קֶענְען
 אויפבויען די מִשְׁכָּן? בֵּן עֶמְרָם וּוְעַט דָּען קֶענְען
 אַראָפּבְּרַענְגֵען די שְׁכִינָה דא אונטן?! און בײַ די

מחלוקת פון קרַח שְׁטֵיט בְּפִירוּשׁ (מְדַרְשׁ שׁוּחַר טוֹב תְּהֵלִים א), אַז קרַח אִיז אַרומְגֵעֲגֵאנְגֵען אַגאַנְצֵע נאַכט און גְעמאַכט לִיצְנוֹת פון מֶשֶׁה; ווידֵעֲרָאוּם בֵּי דוֹד הַמֶּלֶךְ וואס עַר אִיז גֵעוֹוֵען דֵער יְסוּד פון תְּפִלָּה שְׁטֵיט נֶאָף מְעַר (יְרוּשְׁלָמִי שְׁקָלִים יא ע"ב), אַז אִין יַעֲדֵע דוֹר אִיז דָא לִיצִים אַבֵּער דֵעמאַלְטס זַענֵען גֵעוֹוֵען גַאר פֶּרַעכֵע לִיצִים, זֵי זַענֵען גֵעשְׁטאַנֵען אונטֵער די פֶּענְסְטֵער פון דוֹד און גְעמאַכט פון אִים לִיצְנוֹת: דוֹד! ווען וועסְטוֹ אויפְבויען די בֵּית הַמִּקְדָּשׁ? ! ווייל זֵי הָאבֵן גֵעוואוּסְט אַז דוֹד הַמֶּלֶךְ וועט נִישׁט אויפְבויען דֵעם בֵּית הַמִּקְדָּשׁ נֶאר זֵיין זוהן שְׁלֹמֹה, און זֵי הָאבֵן גֵעוואלְט אַז עַר זָאל שׁוין שְׁטאַרְבֵן, הָאבֵן זֵי אִים גֵעפֶּרַעגְט מִיט חֲכָמָה און לִיצְנוֹת, ווען וועט מָען שׁוין אויפְבויען די בֵּית הַמִּקְדָּשׁ? זָאגְט אויף דֵעם דֵער מְדַרְשׁ (על תְּהֵלִים קכב), דוֹד הַמֶּלֶךְ הָאט גֵעזאַגְט: כָּאטְשִׁיג אִיף ווייס גאַנְץ גוֹט אַז מָען וויל מִיר סֵעקִירן און מָען וויל אַז אִיף זָאל שׁוין

דַּעְרֵהאַלֶּט זײַן בְּרוּדער

שְׂטאַרַבן, דאָס האב איך מיך געפֿרײדט אז מען וויל שוין דעם בית המקדש, און ער האט געזאָגט (תהלים קכב, א): שְׂמַחְתִּי בְּאוֹמְרִים לִי בֵּית ה' גִּלְהֵ. שְׂטַעֲלֵט אִיךְ פֿאַר אַז מֶעַן זאָגט פֿאַר אַ מֶעַנְטֶשׁ: דוּ לְעַבְסֵט שׁוִין צופֿיל, ווען גײסטו שׁוִין שְׂטאַרַבן! אָבער דוד המלך האט געטראָפֿן אַ לִימוד זכות אויף יעדן אײנעם, און ער איז דעמאלטס אויף געווען זײער פֿרײליך אַבי מען וויל שׁוִין בויען דעם בית המקדש.

ה.

אַ נְשָׂמָה וואס מוז האָבן מחלוקת

זאָגט דער הייליגער רבי (לקוטי מוהב"ן חלק א, סימן רכח): פֿאַרוואס דאַרף טאַקע זײן מחלוקת אויף די אַמת'ע ערליכע אידן? נאר ווען דער באַשעפֿער זעהט אַ נְשָׂמָה וואס קען צוריק ברענגען אידן צום אײבערשטן זעהט ער אַליין פֿבֿיכול אז עס זאל זײן

אויף די נשמה מחלוקת און מען זאל מאכן ליצנות פון אים, כדי עס זאל בלייבן א בחירה; ווייל אויב עס זאל נישט זיין קיין מחלוקת אויף דעם צדיק וואס איז מגלה אזוי אפען דעם אייבערשטן אן קיין שום פארשטעלעניש, וואלט דאך נישט געווען מער קיין בחירה, דעריבער מוז מען הערן ליצנות.

יא דו ביסט העכער פון א מלאך

אבער אז דער מענטש האט שכל קוקט ער נישט אויף די ליצנות, און דעמאלטס קען ער טאקע צוקומען צו די העכסטע מדריגות און נאך ווערן העכער פון א מלאך, וואס א מלאך שטייט שטענדיג נאר אויף איין פלאץ, ווייל עס איז א נשמה אן א גוף, ממילא זעהט ער שטענדיג אלקות, א מענטש האט אבער א גוף וואס פארדעקט אים די נשמה וואס איז א חלק אלקי ממעל (ברכות דף י"ע"א): און דער גוף דארף עסן, שלאפן, טוהן

דְּעֵרָה אֶלֶט זִיף בְּרוּדְעֵר

בִּיזְנָעס, און דאָךְ פֿאַרלירט עַר זִיף נִישֶׁט נֶאר עַר טְרַעפֿט
 דַעם אַיבֶּערֶשֶׁטן בִּי יַעֲדַע זאָךְ, דָּאס איז די גֶרַעסְטַע
 חִידוּשׁ, דַּעֲרִיבֶער זאָגט דַּער הַיִּלְיָגֶער רַבִּי (לְקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן
 חֶלֶק א, סִימָן כב): אַ מַעֲנִטֶשׁ דֶּאָרף אַזוֹי אױסֶלִיטְעֶרן זײַן
 גוּף אַז אַז אַפִּילוּ פּוֹן זײַן גוּף זָאל עַר אױף זַעהן דַעם
 אַיבֶּערֶשֶׁטן, אַזוֹי ווִי דַּער פֿסוּק זאָגט (אױב יט, כו):
 מִבְּשָׂרִי אֶחְזֶה אֱלוֹהִי - פּוֹן מײַן קַעֲרֶפֶער זַעה אױף אַרױס
 אַלקוֹת.

עס איז נישטא קיין תאוות

זאָגט דַּער הַיִּלְיָגֶער רַבִּי (שִׁיחוֹת הַר"ן סִימָן נא), אַז
 בְּאֵמֶת איז נִישֶׁטא קיין יֶצֶר הָרַע און עס איז בְּכָלֶל
 נִישֶׁטא קיין תַּאוֹת, ווִייל עָסן מוז מַעַן, דַּער
 אַיבֶּערֶשֶׁטֶער האט אַזוֹי בַּאשׂאפֶן אַ מַעֲנִטֶשׁ אַז ווִילאַנג
 עַר לַעֲבֹט דֶּאָרף עַר עָסן, ווִייל אֵין די עָסן לִיגֶט מְגוּלְגָל
 נְשָׁמוֹת, און אױב עַר ווִיסֶט אַז אֵין די עָסן איז אױף דָּא

אַלקוֹת קָען עֵר דָּאס מְתַקֵּן זַיִן וְוֵען עֵר עֶסֶט (פִּידוּע
 מִהָאֲרִיז״ל), דְּעֵרפֿאַר זָאגט דְּעֵר הַיִּלְיָגֵעֵר רַבִּי (לְקוּיִט
 מוֹהַר״ן חֵלֶק א, סִימָן סב): אַז וְוֵען מְעַן עֶסֶט קָען מְעַן זִיף
 זַיִעֵר שְׂטָאָרְק צוּקְלֵעֵבֵן צוּם אַיִבְעֵרשְׂטֵן און עֵס וְוֵעֵרֵט
 דְּעֵמָלְטֵס אַ יְחוד צוּוִישֵׁן קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא וּשְׂכִינְתֵיהּ.
 נוִייל אִין דִּי עֶסֶן אִיז דָּא נְשָׁמוֹת וְוֵאס זְעַנְען שְׂיִיף צוּם
 מְעַנְטֵשׁ (עַיִן בְּעַל שֵׁם טוֹב פֶּרֶשֶׁת יְתֵרוֹ), און וְוֵען מְעַן מֵאָכְט
 אַ בְּרָכָה און מְעַן עֶסֶט עֵרְלִיף אַז מְעַן זָאל הָאָבֵן כַּח צוּ
 דִּינְעֵן דְּעֵם בְּאַשְׁעֶפֶעֵר בְּאַקוּמֵט מְעַן מוֹרְאֵי דִיגֵעַ כּוֹחוֹת
 פּוֹן דִּי נְשָׁמוֹת; אַזוֹי אוֹיף דָּאַרְף אַ מְעַנְטֵשׁ שְׂלֵאַפֵּן עֵר
 זָאל בְּאַקוּמְעַן פֶּרִישְׁעַ כּוֹחוֹת, דְּעֵר הַיִּלְיָגֵעֵר רַבִּי זָאגט
 (שִׁיחוֹת הַר״ן סִימָן קי): וְוֵען אַ מְעַנְטֵשׁ אִיז צוּמִישְׂט און עֵר
 הָאָט בְּלִבּוּלִים אִין דִּי אַמוּנָה אִיז דִּי בְּעֶסֶטְע זָאָף עֵר זָאל
 זִיף לַיִיגֵן שְׂלֵאַפֵּן. אוֹיף זָאגט דְּעֵר הַיִּלְיָגֵעֵר רַבִּי (לְקוּיִט
 מוֹהַר״ן חֵלֶק א, סִימָן לה): וְוֵען דְּעֵר מוֹחַ אִיז
 אַיִבְעֵרְגֵעֵשְׂטֵרְעֵנְגֵט און מְעַן דָּאַרְף זִיף אַבִּיסֵל

דַּעְרָה אֱלֹט זִיף בְּרוּדַעַר

אויסלופטערן דאן העלפט אַמונה זייער גוט פֿאַרן
 מענטש פּוּנקט ווי מען שלאָפט. קומט אויס אז שלאָפן
 מוז מען, און מען קען נישט זיין אויף שטענדיג;
 ווידער לעבן מיט אַ ווייב און האָבן קינדער מוז מען
 אויף, ווייל דאס איז אַ מצוה וואס דער אייבערשטער
 האט געהייסן, אויב אזוי איז נישטא קיין שום תּאוּת,
 מען דאַרף נאר שטענדיג געדענקען אז דער באַשעפער
 איז דא, און וויסן ווי אזוי זיך אויפצופירן (עײן שיחות
 הַר"ן סימן נא; שלחן ערוך אורח חיים סימן רלא).

לְעֵבֶן אֵין שְׁטוּב מִיט שְׁלוֹם און לִיב־שֶׁאֵפֶט

און דאס איז זייער וויכטיג אויסצולערנען
 יונגעלייט, זיי זאלן וויסן אז דער אייבערשטער האט
 אזוי באשאפן אַ מענטש אז ער זאל חתונה האָבן מיט
 זיין ווייב און האָבן קינדער, אזוי ווי דער פֿסוק זאָגט
 (בְּרֵאשִׁית ב, כד): עַל כֵּן יַעֲזֹב אִישׁ אֶת אָבִיו וְאֶת אִמּוֹ וְדָבַק

באַשׂתוֹ וְהָיוּ לְבֶשֶׁר אֶחָד; דַּעַם אַיִבְעֶרֶשְׁטֶענְס רַצוֹן אִיז
אז מָעַן זָאל לָעבֶן בְּשָׁלוֹם מִיט דִּי ווײַב, און אַזױ אַרום
ניצול ווערן פון עֲבִירוֹת און פון אַלְעם שְׁלֶעכְטִס,
ליידער ליידער לַעֲרַנְט מָעַן הײַנֵט פֿאַלְטֶשֶׁע לִימוּדִים
פון חוּמְרוֹת און פֿרִישׁוֹת, אז מָעַן זָאל זײַן וואס מָער
אַפֿגעשײדט פון דִּי ווײַב, וואס בְּאַמֶּת הָאֵט עֵס נִישֵׁט
קײַן שׁוֹם שׁוֹרֵשׁ אִין דִּי קְדוּשָׁה, און דַּער יונגערמאַן
מײַנט נעבֿעפֿן אז דוּרְכְּדַעַם וואס ער אִיז נִישֵׁט מִיט דִּי
ווײַב ווערט ער הײַלִיג און ער פֿלײַעט אִין הֵימֶל, בִּיז
דַּעֲרוֹוִיִּיל אִיז פּוֹנְקֵט פֿאַרְקֶערֶט, דוּרְכְּדַעַם גײט ער
רַחֲמָנָא לְצִלָן אַרײַן מָער אִין שָׂאוֹל תַּחֲתִית וּמַתַּחַתָּיו,
ווייל דָּאס אִיז גוֹרֵם אַז ער זָאל דוּרְכְּפֶאַלֵן מִיט עֲבִירוֹת
און זײַנדיגן...! בְּשַׁעַת אַז דַּער אַיִבְעֶרֶשְׁטֶער הָאֵט
גַּעֲהֶאַלְפֵן אַז מָעַן הָאֵט גַּעטְרַאַפֵן דַּעַם זײַווג, אִיז דַּער
עִיקֶר שְׁלִימוֹת אַז מָעַן זָאל לָעבֶן צוּזאַמֶען מִיט אַ
מוֹרְאֵדִיגֶע לִיבֶשְׂאֶפֶט, אַוּוֹדַאי ווען מָעַן טָאר נִישֵׁט אִיז

דַּעֲרַהֲאֵלֵט זִיךְ בְּרוּדֵדֵר

אָסוּר, אָפּעֵר ווען עס איז מוּתָר דאַרף מַעַן וויסן אַז אַזוי
האַט דער באַשעפּער באַשאַפֿן די טבע פון אַ מענטש
אַז ער זאל לעבן אינאַיינעם מיט די ווייב מיט אַ
ליבשאַפֿט, און נישט מחמיר זיין מיט קיין פֿרישות, און
דאס איז אויך דער וועג פון שולחן ערוך (עין אורח חיים,
הלכות קריאת שמע סימן עג, סעיף ב), וועגן דעם האט מען
חתונה כּדי מען זאל ניצול ווערן פון עבירות, אָפּעֵר
וויבאלד מען האט ליידער סיי אים און סיי איר נישט
גוט אויסגעלערנט, קומט נאכדעם אַרויס מוּרָא'דיגע
פֿראַבלעמען ביז מען גט זיך חס ושלום פאר גאַרנישט
און פאר נישט, און וועגן דעם איז היינט דא אַזויפיל
גיטין רחמנא לצלן, וואס מען וואלט אלעס געקענט
פארמיידן ווען מען זאל וויסן די אַמת'ע וועג פון אַ
פארהייראטע לעבן.

לט

דַּעְרַה־אַלְט זיף בְּרוּדֶער

אַ צַדִּיק מוז האַבן לִיצִים

דַּעְרִיבֶער אויב איז דא אַ צַדִּיק וואס קען אַזוי קלאַר
אַרײַנברענגען די אַמוּנָה, אַז בײַ יעדע וואָ איז דא דער
אַײַבערשטער מוז שוין זיין אַקעגן דעם לִיצִים פֿרִי עָס
זאל בִּלְיִיבן די בַּחֲרָה.

ו.

ווער זענען די לִיצִים ?

און ווער זענען די לִיצִים ? די אַלע וואס זענען זייער
פֿגום בִּבְרִית און זענען אַרײַנגעטוהן אין שמוץ פון
נאַרף (עײַן ספֿר הַמִּדּוֹת, אות מְרִיבָה סִמָּן כ), אַזוי ווי מִיר
געפונען שפּעטער אין די סִדְרָה (בְּרֵאשִׁית כו, טו) : אַז אַלע
קוועלער וואס אַבְרָהָם אָבִינוּ האט געגראָבן האַבן די
פֿלשִׁתִּים פֿאַרשטאַפֿט, שפּעטער האט יצחק אָבִינוּ
נאַכאַמאַל אויפֿגעגראָבן די אַלע קוועלער און זיי האַבן

דַּעְרַהֲאֵלֵט זִיף בְּרוּדֵער

עס ווייטער פֿאַרשטאַפֿט, ביז בייים סוף האט ער ענדליך געפֿועלט און זיי האבן עס געלאזט אָפֿען, דער הייליגער מאור וְשֶׁמֶשׁ זכותו יגן עלינו געט צו פֿאַרשטיין (בפֿרשתינו; ובִּרְמִזֵּי יום ב' דסוכות): פֿאַרנוואס האט אַבְרָהָם און יצחק אַזוי וויכטיג געדאַרפֿט האבן די קוועלער?! נאר יעדע צדיק עפֿענט אויף אַ נייע וועג אין עבודת הַשֵּׁם, וואס דאס איז אַ באַר מים חיים, אַ ברוינעם פון פֿרישע קוועלעדיגע וואסער פון וואו מענטשן זאלן קענען שֶׁעפֿן אַמונָה און חיות אַלקות, און דאס זענען די קוועלער וואס די הייליגע אבות האבן געגראבן און זיך אַזוי מוסר נפֿש געווען אויף דעם; אַזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (חגי מוהר"ן סימן שצה): אַבְרָהָם אָבינו האט מִחִבֵּר געווען טויזענטער ספרים וואס האבן מגלה געווען דעם אייבערשטן און אַרײַנגעברענגט די הייליגע אַמונָה אויף דער וועלט, חז"ל זאגן אויף (עבודה זרה דף יד ע"ב): אַז די מִסְכָּתָא

עֲבוּדָה זָרָה פֿון אַבְרָהָם אָבִינוּ הָאָט גֶּעֵהאַט פֿיר
 הַיִּנְדֵּערט פֿרָקִים; ווייל מֶענטשן זַענען גֶּעווען זייער
 פֿאַרדרייט מיט אַלע מיני עֲבוּדָה זָרָה'ס און מיט אַלע
 סָאַרטן קִשְׁיוֹת און חִקִּירוֹת אויפֿן אַייבערשטן, און
 אַבְרָהָם אָבִינוּ הָאָט גֶּעדאַרפֿט אויפֿקלערן יעדנֶס
 נֶאַרִישְׁקייטן, דֶּערנאָךּ הָאָט עַר דָּאַס אַיבערגעגעבן פֿאַר
 יִצְחָק, אַז עַר זָאל אויף מֶאַכֵּן גִּרִים און מִקְרַב זיין
 מֶענטשן צום אַייבערשטן, און יִצְחָק הָאָט אויף
 גֶּעמאַכט זייער אַסאַךּ סִפְּרִים וואָס הָאָט מְגַלֶּה גֶּעווען
 דֶּעם אַייבערשטן, דֶּערנאָךּ הָאָט דָּאַס יִצְחָק
 אַיבערגעגעבן פֿאַר יַעֲקֹב, און עַר הָאָט אויף מִקְרַב
 גֶּעווען בְּחֹרִים און יונגעלייט צום אַייבערשטן, און עַר
 הָאָט גֶּעמאַכט אויסטערליש אַסאַךּ סִפְּרִים מִמֶּשׁ
 טוּזענטער טוּזענטער סִפְּרִים וואָס הָאַבֵּן מְגַלֶּה גֶּעווען
 דִּי ריינע אַמוּנָה אינעם אַייבערשטן, און דֶּערנאָךּ הָאָט
 עַר דָּאַס אַיבערגעגעבן ווייטער פֿאַר זיינע קינדער וכו'

דַּעְרַה־אַלֵּט זײַ בְּרוּד־דַּער

(עײן שם באַריכות). וועגן דעם האָבן די פֿלשֶׁתים די
ליצנים זײַך אַזוי פאַרלייגט צו פאַרשטאַפֿן די אַלע
קוועלער אַז מען זאל נישט קענען חס ושלום מגלה זײַן
די אַמוּנָה.

ווער עס מאַכט ליצנות טוט שמוץ און איז אַ נוֹאָף

אַז מען זאל קוקן אין די תּוֹרָה ווער זענען געווען די
פֿלשֶׁתים, זעהט מען (בְּרַאשִׁית י, יד): אַז זײ זענען רַחֲמָנָא
לְצַלָן געווען זײער פאַרזינקען אין גאָף, זײ זענען
אַרויסגעקומען פון אַ מישונג צווישן די פֿתּוּרֹסִים און
כֶּסֶלּוּחִים, וואס פֿלעגן זײ טוישן מיט די ווייבֿער אָהער
און אָהין רַחֲמָנָא לְצַלָן, און פון דעם זענען
אַרויסגעקומען די פֿלשֶׁתים (עײן בְּרַשׁ״י שם). ווייל ווער
עס מאַכט ליצנות פון אײנעם וואס איז מְקַרֵב אײדן צום
אַײבֿערשטן איז אַ נוֹאָף און איז פֿגום בְּבִרְיַת.

דו מאכסט שלום בית אדער דו טוסט עבירות ! ?

עס פֿעלט נישט היינט קיין לצים אָבער עס ווערט זייער שָנעל נתגלה ווער זיי זענען, מען האט שוין ליידער געהערט מער ווי איינמאל מעשיות ווי אַ אינגערמאן וואס איז מכלומר'שט עוסק אין שלום בית, און ביז דערווייל האט ער געהאט רחמנא לצלן צוטוהן מיט יענעמס ווייב, אָבער קיינער רעדט נישט דערפון, פֿארקערט ער נעמט נאך שווערע געלטער דערפאר, וועגן דעם דארף מען זייער אַכטונג געבן פון די אלע שלום בית מאכערס.

ווער איז דיין "שלום בית" מאכער ! ?

מען רעדט שוין נישט אז ווען מען האט דעם הייליגן רבינס הקדמות דארף מען בכלל נישט צוקומען מען זאל דארפן ביי דיר מאכן שלום בית, מען ווייסט אליין וואס מען האט צוטוהן, מען פירט זיך גלייך אויף מיט

דַּעֲרָה אֱלֹט זײַ בְּרוּדער

די ריכטיגע ליבשאפט, און מען האט שכל מנוותר צו זיין אין שטוב, ממילא דארף מען בכלל נישט אנקומען צו יענעם, נאר אפילו אז מען גייט שוין נא צו איינעם דארף מען וויסן א כלל, אז די אלע וואס נעמען געלט פאר מאכן שלום בית זענען פשוטע ליצים און מאכן ליצנות פון דיר, "פארנוואס זאל ער וועלן מאכן גלייך שלום ביי דיר? אז דו וועסט מער נישט קומען צו אים וועט ער דאך נישט מאכן קיין געלט!" דערפאר מאכט ער זיכער אז דו זאלסט קומען צו אים כאטשיג צוואנציג דרייסיג מאל, און יעדע מאל זאלסטו צאלן א שיינע פאר הונדערט דאלער... אדער איז דא קלוגערע וואס נעמען שוין דעפאזיט פון פאראויס אפאר טויזענט דאלער, אזוי האט ער שוין פרנסה [פון יענעם צרות] פאר די קומענדיגע האלבע יאר...! אבער אפילו ווען מען זעהט נישט ווער די ליצים זענען, איז קלאר אז זיי זענען פארזינקען אין שמוץ,

מה

דְּעֵרָה אֱלֹט זִיף בְּרוּדְעֵר

ווייל אויב נישט וואלטן זיי נישט געקריגט אויף א צדיק וואס איז זיך מוסר נפש אריינצוברענגען אמונה אינעם אייבערשטן.

.ז.

דְּעֵרָה אֱלֹט זִיף מִיט אַלע כּוּחוֹת

א מענטש אויף דער וועלט דארף זיך זייער דערהאלטן, און אפילו ווען עס גייט אויף אים דורך שווערע ביטערע נסיונות און יסורים טאר מען בשום אופן נישט צופאלן און פֿרעגן חלילה קשיות אויפן אייבערשטן, נאר זיך דערהאלטן מיט אלע כוחות, און וויסן אז מען קען נישט אלעס פארשטיין, איין עצה איז אָבער דא, צו קומען צום באשעפער און אים פארציילן יעדע זאך וואס מען גייט דורך, וועגן דעם דערמאנט מען ביים דאווענען די דריי אבות אברהם יצחק און יעקב, צו ווייזן אז אויב וויל מען אז די תפילות וואס

דְּעֵרְהֶאֱלֵט זִיךְ בְּרוּדֶער

מֶעַן בֶּעַט דָּעם אַיִבֶּערֶשְׁטן זאל ווערן אָנגענוּמֶען,
 דאָרף מֶעַן זיך לֶעֲרַנֶען פון די אָבות און נישט פֿרעגן
 קיין קשיות, אַפֿילו אז דו זעהסט אז וואָס די רשעים
 האָבן העלחה און עס גייט זיי גוט, און דיר גייט פֿונקט
 פֿאַרקערט דאָס טאר מֶעַן זיך נישט פֿאַרלירן, נאר וויסן
 אז אזוי וויל די באַשעפֿער און עס אינטערעסירט מיר
 נישט גאַרנישט, אַיך פֿרעג נישט קיין קשיות, ווען אַ
 מֶעַנטש ווייסט דאָס איז ער זוכה אז זיינע תּפֿילות ווערן
 נחֶקֶבֶל.

פֿאַררעדט זיך נישט אויפֿן באַשעפֿער

חז"ל זאָגן (פֿסיקתא רבתי פֿרשה מז): אויב איוב וואָלט
 זיך דְּעֵרְהֶאֱלֵט, און ער וואָלט זיך נישט פֿאַררעדט
 אויפֿן באַשעפֿער אין די צייט וואָס איז אים
 אדורכגעגאַנגען אזויפֿיל בייטערע שווערע יסורים
 רחמנא לְצִלָּן, וואָלט מֶעַן געזאָגט ביים דאווענען אַלְקִי

דְּעֵרְהָאֵלֶּט זִיף בְּרוּדְעֵר

אִיּוֹב פּוֹנֵקט ווי מֶען זאָגט אַלְקִי אַבְרָהָם אַלְקִי יִצְחָק
 וְאֵלֶיךָ יַעֲקֹב; אָפֶער וויבאַלד ווען ער האט באקומען די
 שְׂווערע מכות און יסורים האט ער זיך נישט געקענט
 אַיִנהאַלְטן און ער האט אָנגעפּאַנגען צו רעדן אויפן
 אַיִבערשטן פּבִיכּוֹל, אִיז ער שוין בְּכִלְלֵי נִישׁט גְּלִיִּיף צו
 די הייליגע אַבּוֹת, וואס זיי זענען אויף דורךגאַנגען
 שְׂווערע בִּיטֶרע נסיונות און דאָף האָבן זיי זיך
 דְּעֵרְהָאֵלֶּט און נישט געפּרעגט קיין שום קשיות אויפן
 אַיִבערשטן.

פּוֹן בַּאֲשַׁעפֶּער גיי אִיךְ נִישׁט אַוועק

אַבְרָהָם אָבִינוּ אִיז געווען דער ערשטער וואס האט
 מְגַלָּה געווען די אַמוּנָה, אָפֶער עס אִיז אויף אים
 אַיִבערגאַנגען אין זיין לְעַבְדּוֹ מוֹרְאֵי־גֵע
 שְׂוועריקייטן, און מֶען האט אים גוט אויספּרובירט,
 אַזוי ווי חז"ל זאָגן (אַבּוֹת פֶּרֶק ה, ג): מִיט צען נסיונות

דַּעְרַה־אַלֵּט זײַ בְּרוּדֶער

האַט מָען אויספֿרובירט אַבְרָהָם אָבינו און עַר אַיז אַלעס בײַגעשטאַנען; כאַטְשײַג אַלעס אַיז אים געגאַנגען פֿאַרקערט, מָען האַט אים פֿאַרעֶדט מיט די עַרגסטע זאַכן, ווען עַר אַיז אַנגעקומען אויף אַרץ ישׂראַל אַיז געוואָרן אַ הונגער, האַט מָען געזאַגט אַז צוליב דעם מײַן [כּוֹפֶר] אַיז געוואָרן דער הונגער (עײַן מַכְתָּבִים בְּסוּף נועם אַלִּימֶלֶךְ בְּשֵׁם סֵפֶר תּוֹלְדוֹת יִצְחָק), און עַר האַט געֶדאַרפֿט מיט בושוֹת אַראַפֿגײַן אויף מַצְרַיִם, און דאַרט אַיז ווייטער דוּרף אויף אים די צָרָה מיט שָׂרָה, נאַכדעם ווען עַר האַט געֶדאַרפֿט אַ קֶלײַן שְׁטִיקֶל עֶרֶד פֿאַר אַ קֶבֶר פֿאַר זײַן ווייב האַט מָען אים דאַס נישט געוואַלט געבן נאַר אַז עַר פֿאַצאַלט טײַער געלֶט (פֿראַשײַת כג, טז; וַעײַן בְּרֵשׁ״), כאַטְשײַג דער פֿאַשעפֿער האַט אים צוגעזאַגט אַז אַרץ ישׂראַל אַיז זײַנס דאָך קען עַר דאַרט נישט האַבן אַפֿילו פֿיר אַמוֹת, אָפֶּער אַבְרָהָם אָבינו אַיז געווען זײַער שְׁטאַרק אין די אַמוּנָה, ״עס

אײַנטערעסירט מיר נישט גארנישט, אײַך פון באַשעפער
 גײ נישט אַוועק! "יִצְחָק איז געווען גרייט זײַך צו
 שחט'ן פארן באַשעפער, ער האט זײַך געפֿעטן בײַ זײַן
 טאַטע: בינד מײַך גוט צו פֿדי אײַך זאל נישט ווערן פֿגום
 אויב אײַך וועל מײַך וואַרפֿן, אײַך וויל זײַן אַ פֿשרע
 עולה (תנחומא ויבא אות כג). אײַך האט יִצְחָק געהאט אַן
 עשׂיו הרשע פֿאר אַ קינד, אזוי ווי אַבְרָהָם וואס האט
 אײַך געהאט אַ קינד ווי ישמעאל אינדערהיים, וואס
 דאס איז אַ געפֿערליכע צער, פונדעסטוועגן האבן זײ
 זײַך דַּעְרַה־אַלְטן; יַעֲקֹב אַבִּינוּ האט מיטגעמאַכט אַלע
 ערליי צרות, צרות פון עשׂיו, צרות פון לָבָן, די צרה
 מיט דינה, די צרות מיט רחל, די צרות מיט יוסף, די
 צרות מיט שמעון און אזוי ווייטער, דאך האט ער זײַך
 דַּעְרַה־אַלְטן און נישט געפֿרעגט קײַן קשׂיות.

יעדער לאַכט פון דיר? שווייג אָפּ...

דאס דארפן מיר זיך לערנען פון די אבות זיך שטענדיג קענען דערהאלטן, און אפילו מען מאכט ליצנות פון דיר און מען זאגט דיר אז עס איז נישט קיין וועג זיך אזוי צו פירן, מען האט פון דעם קיינמאל נישט געוויסט, זאלסטו זיך גוט אויסלאכן און זיין זייער שטארק מיט זיך (עיין המאמר בתחילת ליקוטי מוהר"ן חלק ב), פארקערט דורך די אלע בושות וואס א מענטש ליידט און ער שווייגט אָפּ, איז ער זוכה אַמֶת־דיג תשובה צוטוהן, אזוי ווי דער הייליגער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן ו): דער עקר תשובה איז ווען מען הערט אַ בַּזִּיּוֹן און מען שווייגט אָפּ. ווייל תשובה מיינט אז מען ווארפט צוריק די נשמה פון וואו עס איז געקומען (לקוטי מוהר"ן חלק א, סימן לה), דאס הייסט מען געט זיך אינגאנצן איבער צום אייבערשטן; און

דַּעֲמֵאֵלֵטִס קַעַן מְעַן זײַךְ דַּעְרַהֲאֵלֵטֵן, און קײַן שׁוּם זאַךְ
קַעַן נײַשֵׁט אַראָפּוואַרפֿן, אָבער אויב נײַשֵׁט אײַז זײַעַר
בײַטַעַר.

מְעַן הָאָט דײַךְ גוּט פֿאַרשְׁעֵמֵט? עָס לױנֵט זײַךְ...

מְעַן דַּעֲרַצײַלֵט אויף מְעַרַעַרַע צַדִּיקִים אַז צוֹלִיב
דַּעַם וואַס זײַעַרַע עֶלְטַעַרֵן הָאָבן אָפּגַעֲשׁוּוִיגֵן אויף אַ
גְּרוִיסֵן בַּזײַן הָאָבן זײַ זוכָה גַעֲוועַן צו הָאָבן אַ קִינֵד אַ
גְּרוִיסַעַר צַדִּיק וואַס הָאָט בַּאֲלוֹיִכְטֵן דִּי וועֶלֵט, צוּוִישֵׁן
זײַ פֿאַרצײַלֵט מְעַן אויף אויפֿן הײַלִיגֵן בַּעַל שֵׁם פּוֹן
מִיכְלֵשֵׁטֵאט זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ ² אַז דִּי סִבָּה ווי אַזױ זײַן

² עַר אײַז גַעֲוועַן אַ תְּלִמִיד פּוֹנַעַם גְּרוִיסֵן בַּעַל מְקוּבֵל און קְדוֹשׁ אֱלֹקִי
רַבִּי נִתָּן אַדְלַעַר זְכוּתוֹ יִגַּן עֲלֵינוּ, און אַ חֶבֶר פּוֹנַעַם הײַלִיגֵן חֲתָ"ם
סוֹפֵר זְכוּתוֹ תִּגַּן עֲלֵינוּ, און מְעַן פֿאַרצײַלֵט נֶאֱמַר מוֹרְאֵיִדְגַע אֹתוֹת
וּמוֹפְתִים וואַס מְעַן הָאָט גַעֲזַעְהֵן בײַ אִים (עײַן בְּסִפֵּר הַבַּעַל שֵׁם
מִמִּכְלֵשֵׁטֵאט).

דְּעִרְהָאֵלֶט זִיף בְּרוּדְעֵר

פֿאַטער האָט זוכה געווען צו אַזא קינד איז געווען
אדאנק דעם וואס ער האט אָפּגעשוויגן ווען מען האָט
אים זייער פארשעמט און באליידיגט, און די מעשה
איז געווען אזוי:

איף וויל אויף קויפן איין מצוה

רבי מתתיהו איז געווען א פשוטער איד אָבער
זייער אן ערליכער, עס איז דורך אסאך יארן פון זיין
חתונה און ער האט נאך נישט געהאט קיין קינדער,
ווען עס איז געקומען שמחת תורה איז געווען דער
מנהג אין זיין שוהל אז מען פארקויפט אלע זכותים און
מצות פון בית המדרש אויף אגאנץ יאר, דאס האט
אריינגעברענגט א שיינע הכנסה פאר די גרויסע
הוצאות פונעם שוהל, פארשטייט זיך אז די עשירים
פלעגן אָפּקויפן די מצות פאר גרויס געלט, אָבער רבי
מתתיהו האט אויף זייער געוואלט זוכה זיין צו קויפן

עפֿעס אַ מַצֵּוה, און כַּאטֶש ער איז געווען אַן אַרימאן
האַט ער אַגאַנץ יאַר צאַמגעשטעלט עפֿעס געלט ביז ער
האַט אַנגעזאַמלט די קליינע סומע פון זיבן גילדן,
אַבער בַּשַׁעֲתַיִן פֿאַרקויפֿן די מַצֵּוֹת האט מען עס
אַפֿגעקויפֿט פֿאַר כַּאטֶשִׁיג פון פונעף און צוואַנציג
גילדן און העכער, נאַר איין מַצֵּוה איז נאָך געבליבן צו
קויפֿן, דער וואס זאל אַנגרייטן יעדן ערב שַׁבַּת ויום
טובֿ די ספֿר תּוֹרָה אין וועלעכע מען וועט ליינען, און
דאס אויפֿמישן אויפֿן ריכטיגן פֿלאַץ; רבי מתתיהו
הייבט אָן ציען... און עס איז אים געלונגען, קיינער צייט
נישט מער אַרויף, ער גייט אַפֿקויפֿן די זכות...! פֿאַרן
ראש הקהל האט דאס אַבער נישט געשמעקט אַז דער
אַרימער שְׁנאַרער רבי מתתיהו קויפֿט אויף אַפֿ מַצֵּוֹת,
געט ער אַ קלאַפֿ אויס הויפֿעך: וויפֿיל רבי מתתיהו וועט
געבן געבן איך מער! רבי מתתיהו האלט שוין ביי זיבן
גילדן, אַבער דער ראש הקהל שרייט "איך וויל געבן

דַּעְרַה־אַלֶּט זיף בְּרוּדֶער

מָער, פֿאַרשטייט זיף רַבִּי מִתְתִּיהוּ הָאט עָס נישט גַעקענט קויפֿן, עַר הָאט דַּערפֿון גַעהאַט מוֹרֵא־דִיגֶע חֲלִישוֹת הַדַּעַת, אויף זיין ווייב אין ווייבֶער שוּל הָאט דָאס מיטגַעהאַלְטֶן, און זיי זענען בֵּיידע גַעווען זייער צוּקלאַפֿט און צוּבֶראַכֶן, "אַ גאַנץ יָאר הָאט עַר זיף אַנגעזאַמלֶט זיבן גילדן מיטן חֲשֶבון צו קענען כֹּאטֶש קויפֿן די מַצָּה פֿון אויפֿמישן די סֶפֶר תּוֹרָה, און דא כֹּאפֿט עָס דַּער ראש הַקֶּהֶל דוֹקא אויס מיט אַזאַ עֲזוּת", אַזוי זענען זיי אַהיימגעגאַנגען פֿון שוהל זייער גַעפֿאַלן בֵּי זיף, צו די זעלבע צייט ווען יעדער איז מוֹרֵא־דִיג פֿרייליך מיט די תּוֹרָה.

אַ בֶּרֶכָה פֿון אַלְיָהוּ הַנְּבִיא

פֿלוצלינג טרעפֿט זיי אַיינער אָן און פֿרעגט זיי: אײַ קען אָפֿשר עָסן בֵּי אַײַף? יא, פֿאַרנוואס נישט! און ווי אַזוי הייסט איר? רַבִּי אַלְיָהוּ. דַּער גאַסט רַבִּי אַלְיָהוּ

באַמערקט ווי די מאן און די ווייב זענען ביידע צובֿראַכן ביי זיך, געבט ער אַ פֿרעג: וואס איז געשעהן?! זאגט רבי מתתיהו: איך האב געוואלט היינט קויפֿן די זכות פון קענען אויפֿמישן די וואכעדיגע סדרה, אַ זאך וואס נישט יעדער זוכט צו קויפֿן, אָבער איך האב עס נאָ זייער געוואלט האבן, כְּדִי צו האבן אַ חלק אין בית המדרש, ביז דער ווייל האט מען מיר דאס דוקא אויסגעכאפט. זאגט דער גאסט: פֿארוואס דארפֿט איר האבן אזא חלישות הדעת? פֿארקערט אין דעם זכות וואס איר האט גארנישט געענטפערט ווען מען האט אייך אזוי פֿארשעמט אקעגן יעדן, און אויך האט איר זיך נישט אפֿגערעדט אויפֿן באשעפער חלילה, וועט איר פון הימל באקומען אלץ שִׁכָּר אַ קינד וואס וועט באלייכטן די וועלט! און דאס איז טאקע געווען דער הייליגער בעל שם פון מיכלשטאדט זכותו יגן עלינו.

דַּעְרַהֲאֵלֵט זִיף בְּרוּדֶער

צװײ פֿעטש אין פֿנים

ענליך צו דעם דערצײלט מען אויף אויף הרב
הקדוש רבי אהרן הגדול מקארלין זכותו יגן עלינו, זיין
טאטע איז געווען א שמש אין א שול, און ווי דער
שטייגער אין יענע צײטן איז דער שמש אויף געווען
דער חזן, און ווען עס איז געקומען דער הייליגסטער
טאג פון יאר, יום הקדוש ביינאכט דאווענענדיג די
שמונה עשרה, האט ער פון אלעם פארגעסן און זיך גוט
אויסגעוויינט צום באשעפער, כאטשיג ער האט זיך
אויפגעפירט ווי א פשוטער איד אבער יום כפור כאפט
יעדן איד א ציטער און מען דאווענט אביסל לענגער,
און זיין שמונה עשרה האט זיך אביסל פארצויגן, דער
גאנצער עולם האט שוין אויסגעטרעטן די שמונה
עשרה אבער ער האט נאך געדאוונט מיט א דביקות,
דער עולם איז שוין געווארן אביסל גערוועז [כאטשיג

דַּעְרַה־אַלֵּט זײַ בְּרוּדֶער

זו

יום הקדוש ביינאכט קען מען נישט אהיימגיין עסן א סעודה, און עס אפילו נישט דא וואו זיך צו יאגן... [ווען ער האט שוין ענדליך אויסגעטרעטן גייט צו אים צו אן עושר אן עזות פנים³ און דערלאנגט אים צוויי

³ ווי דער שטייגער פון עשירים אז זיי זענען געפערליכע עזות פנימ'ער (עיין משלי יח, כג), וואס דאס ווייזט אויף אז זיי ליגן אין נאוף (עיין ליקוטי מוהר"ן חלק א, סימן נ), ווייל אלע עשירים זענען משוגעים (לקוטי מוהר"ן חלק ב, סימן סד), און מענטשן האבן נישט קיין שכל און פאר אפאר דאלער לויפט מען נאך די עשירים און מען חנפ'עט זיי, וואס דאס איז זייער א עקעלדיגע זאך, און נישט בלויז עקעלדיג נאר אויף עבודה זרה, אזוי ווי מיר זאגן עטליכע מאל א טאג ביי קריאת שמע (דברים יא, טז): השמרו לכם פן יפתה לבבכם וסרתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחיתם להם - דער אייבערשטער זאגט: געבט אכטונג און ביקט אייך נישט צו עבודה זרה. שטעלט זיך א פראגע, וועלכער איד גייט זיך דען ביקן צו א שטיק האלץ אדער אייזן? א איד האט מער שכל פון דעם? ! נאר דאס גייט ארויף אויף א מענטש וואס חנפ'עט א צווייטן, און ווען ער זעהט אן עושר מאכט ער אגאנצע עסק מיט אים, ער זעצט אים ארויף אויבן אן וכו'.

דְּעֵרֵה אֱלֹט זִיךְ בְּרוּדֵער

פֿראַסקעס אין פֿנים... און שְׂרִיט אים אָן: צוליב אַיך
 דאַרף דער גאַנצער עולם וואַרטן? ! און ווי גאַרנישט
 וואַלט געווען הייבט ער אָן פֿאַרזאָגן דעם פֿיוט: יעִלָּה
 תּחַנוּגִינוּ מֵעֶרֶב... וואס מֵעַן זאָגט יום כּפּוּר בֵּינאַכט,
 און אַזוי ענדיגט ער צו די גאַנצע דאַווענען כּאִילו עס
 וואַלט גאַרנישט פּאַסירט.

אַיך האב נישט וואס צו פֿאַרקויפֿן !

נאָך יום כּפּוּר איז אַינער פון די מתְפַּלְלִים
 צוגעקומען צו אים און אים געבעטן מיט רחֲמָנוּת: אַיך
 געב אַיך וויפֿיל געלט איר ווילט נאָר פֿאַרקויפֿט מיר
 די זכות פונעם בַּזְיוֹן ! איר האט געכאַפּט אַזאַ בַּזְיוֹן

און ממש ער ביקט זיך צו אים. פֿאַרוואס ביקסטו זיך פֿאַר אַ מענטש?
 זיין געלט דאַרפֿסטו? געלט געבט דער אַיבערשטער!! ! קענסט
 דאַך האבן די געלט פון די זעלבע פֿלאַץ פון וואו ער האט דאס -
 פונעם אַיבערשטן אליין ! און נאָך האבן אסאך מער... !

דַּעֲרֵהָאֵלֶּט זײַךְ בְּרוּדֵער

פֿאַר גאַרנישט און פֿאַר נישט און איר האט גאַרנישט
צוריק געענטפֿערט...! זאגט ער אים: איך האב נישט
וואס צו פֿאַרקויפֿן... איך האב שוין לאנג פֿאַרגעסן אז
איך האב געכאַפֿט פֿעטש! און איך האב אים שוין לאנג
מוחל געווען, עס איז גאַרנישט געווען און איך
פֿאַרקויף עס נישט פֿאַר קיין שום געלט!...

דַּער רַעש אין הימל

אין הימל איז דערפֿון געווארן אַ מורא'דיגע רַעש,
אַ מענטש זאל קענען אינגאַנצן אָפֿשווייגן אויף אַזא
גרויסע בּוֹיוֹן, און עס זאל אַפֿילו נישט מאַכן קיין שום
רושם אויף אים, האט מען אים באַשאַנקען מיט אַזא
הייליג קינד וואס איז אויסגעוואקסן דער גרויסער
הייליגער צדיק רבי אהרן הגדול פון קארלין זכותו יגן
עלינו, פון די גאר גרויסע תּלמידים פונעם הייליגן

דַּעְרַה־אַלֵּט זײַ בְּרוּדֶער

ס

מַעֲזֵרִיטְשֶׁער מַגִּיד זְכוּתוֹ יִגַן עָלֵינוּ.

גוטע בִּזְיוֹנוֹת - גוטע זאַכֵּן

זעהט מען פון דעם אז אויב אַ מענטש שווייגט אָפּ
אויף זיינע בִּזְיוֹנוֹת און ער דַּעְרַה־אַלֵּט זײַ, הַעֲלֵפֵט אַיִם
דער אַיִבֶּער־שְׂטֵער צום סוף און ער איז זוכה צו שיינע
זאַכֵּן.

ח.

מיט תּפִּלָּה קענסטו אלעס איבערדרייען

ויעפּער 'צַחֵק לֵה' לְנֹכַח אֲשֶׁתוֹ וְגו', וּתְהִי רַבָּקָה
אֲשֶׁתוֹ וְגו' (בְּרֵאשִׁית כה, כא). 'צַחֵק מִיט רַבָּקָה הָאֵבֶן
שְׂטֵאָרֶק גַּעֲבֻעֵטֶן דַּעַם אַיִבֶּער־שְׂטֵן זײ זאַלן גַּעֲהָלֶפֶן
ווערן מיט קינדער און דער אַיִבֶּער־שְׂטֵער הָאֵט
אַנגענומען די תּפִּילוֹת און זײ זענען גַּעֲהָלֶפֶן גַּעוואָרן;
זאַגט די גַּמְרָא (סוּפָה יד ע"א): וַיַּעֲתֵר אִיז אויף פון די

ווארט עתה, דאס איז א גרויסע גאפל וואס מען נוצט אין פעלד, און פונקט ווי מיטן גאפל דרייט מען איבער די תבואה פון איין פלאץ צום צווייטן, די זעלבע זאך דורך תפלה ווערט איבערגעדרייט דער מידת הדין צו רחמנות און דער אייבערשטער העלפט דעם מענטש.

גיס תפלות מיט א ברייטקייט ווי א עושר

נאך זאגט דער מדרש (בראשית רבה פרשה סג, אות ה):
 "ניעתר" איז א לשון פון עשירות; צו ווייזן אז זיי האבן
 נישט געקארגט קיין תפילות נאר געגאסן אסאך תפלות
 ווי אן עושר. פונקט ווי ביי א עושר שפילט נישט געלט
 קיין ראלע, אין אלע טאשן האט ער געלט אדער
 קרעדיט קארדס און דאס גלייכן, אזוי דארף א מענטש
 זיך צוגעוואוינען צו האבן אין אלע טאשן נאר תפילה,
 און עס זאל זיך גיסן ביי אים תפלות אויף יעדע זאך
 וואס ער דארף האבן, ער זאל נישט האבן קיין שום

דַּעְרַה־אַלֵּט זײַךְ בְּרוּדֶער

דאַגה נאר יעדע זאך וואס ער דארף האבן זאל ער וויסן
דעם אדרעס צו בעטן דעם באשעפער, און ווען אַ
מַענטש איז שטארק אין תפלה העלפט אים דער בורא
כל עולמים. חז"ל זאגן (דברים רבה פרשה ב, יז): עס איז
דא א תפילה וואס נעמט א מינוט און מען ווערט גלייך
געהאלפן, עס איז דא א תפילה וואס נעמט א שעה, עס
איז דא א תפילה וואס נעמט א טאג, אדער עטליכע טעג,
און ווידער איז דא א תפילה וואס נעמט פערציג טעג;
און אמאל קען עס אפילו נעמען אפאר יאר, אבער קיין
אין תפלה ווערט נישט פארפאלן, דעריבער דארף מען
זיין זייער שטארק מיט תפלה און קיינמאל נישט
נאכלאזן און אויפגעבן דעמאלטס וועט מען זיכער
פועל'ן ביים סוף.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל זוכה זיין
זיך צו דערהאלטן.

~תם ונשלם שבח לאל בורא עולם~

הספר הקדוש הזה

נדפס לטובת נשמת בעל מחבר
של הספר הזה מאור עינינו,
חיות נפשינו, עטרת ראשינו, כבוד

קדושת מרן הגה"ק רבי
אליעזר שלמה

בן רבי

מנחם זאב

זצוקללה"ה

נלב"ע י"ז שבט תשע"ה

ת.נ.צ.ג.ה.

בשורה טובה ומשמחת!

שוין יעצט
דא צו באקומען
אפגעשיקט יעדע וואך

צו אייער טיר

אויף די פאסט

די שטארק אויפגעכאפטע
וועכנטליכע קונטרסים

עצתו אמונה

- הערליכע בריוו, שאלות
- ותשובות אין אלע אקטועלע
- נשאים אין טאג טעגליכן לעבן.

געשריבן דורכן ראש ישיבה
הרה"ר

יואל רוטה

שליט"א

g@kerenhadfusa.org

רופט אדער טעקסט

ט"ו
החודש
הקודש
718-387-2691

אדער שיקט א אימיל צו subscribe@kerenhadfusa.org